

РЕШЕНИЕ

№ 3867

гр. София, 09.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 19.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11005** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Ревизионен акт №20001008741/18.02.2011 година, потвърден с Решение №2032/14.11.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”.

Развитите в жалбата подробни оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че неправилно органът по приходите е приел, че не следва да се признае право на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчиците Сочи се още, че органът по приходите не е обсъдил приложените доказателства,както в хода на ревизионното производство,така и представените с възражението. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт Ш., редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние, е видно, че жалбоподателят е действащ с основен предмет на дейност, подробно посочен в Удостоверението и се управлява от едноличния собственик на капитала- В. Ц. М..

От допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение № 800/30.06.2006 година е видно, че Ц. К. Н. е назначен на длъжността Началник сектор орган по възлагане при ТД на НАП- С.- град считано от 01.07.2006 година за неопределено време.

С допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение №791/3006.2006 година В. С. М. е назначена на длъжността Началник сектор орган по възлагане при ТД на НАП- С.- град ,считано от 01.07.2006 година за неопределено време.

Със Заповед №РД-01-6/05.01.2010 година, Директор ТД на НАП- С.- град наредил функциите на компетентен орган да издава заповеди за възлагане на ревизии да се изпълняват от изрично изброени служители в ТД на НАП- С.- град, измежду които и В. С. М. , Д. В. Плевенска и Ц. К. Н. - Началник сектор” Ревизии” при ТД на НАП- С.- град, определил поименно органите, при отсъствие на титулярите за заместване-М. Г. Р.- заместник на Д. В. Плевенска.

Със Заповед № 2037/19.10.2009 година, Изпълнителен директор на НАП- [населено място] назначил Д. В. Плевенска на длъжност Началник сектор „Ревизии за неопределено време, считано от 01.11.2009 година в ТД на НАП- С..

Със Заповед № 2001-А от 03.05.2010 година, Директор ТД на НА-І С.- град наредил Д. В. Плевенска на длъжност Началник сектор” Ревизии” за времето от 17.05.2010 година до 15.06.2010 година да изпълнява задълженията на В. С. М. –Началник сектор орган по възлагане.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1003924/0/14.05.2010 година ,В. С. М. на длъжност- Началник сектор” Ревизии”при ТД на НАП- С.- град възложила да бъде извършена ревизия на [фирма],опредила състава на ревизиращия екип-Д. Д. В.- на длъжност- Старши инспектор по приходите и ръководител екип и И. М. Р.- на длъжност- инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС-01.06.2009 година-01.03.2010 година,срока,в който следва да завърши ревизията- до три месеца,считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

С нова Заповед за възлагане на ревизия №1004074/18.05.2010 година, Д. В. Плевенска на длъжност- Началник сектор- орган по възлагане променила обхвата на ревизията на дружеството- ДДС за периода-01.06.2009 година- 30.11.2009 година и 01.01.2010 година-31.03.2010 година.

Двете заповеди за възлагане на ревизии са връчени лично срещу подпис на управителя на ревизирания данъчен субект на 15.06.2010 година.

Със Заповед от 25.08.2010 година, Директор ТД на НАП- С.-град наредил Ц. К. Н. на длъжност Началник сектор за времето от 07.09.2010 година до 21.09.2010 година да изпълнява задълженията на В. С. М.- Началник сектор” Ревизии”.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1007718/14.09.2010 година, органът възложил ревизията- В. С. М. определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 15.11.2010 година.

Новата заповед за възлагане е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирания данъчен субект на 03.02.2011 година.

На 29.11.2010 година ,органите по приходите ,включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад № 1008741, с който предложили да бъдат

установени задълженията на ревизирия данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1008741/22.12.2012 година, органът възложил ревизията В. С. М. – Началник сектор –орган по възлагане определил за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на жалбоподателя – Д. Д. В. на длъжност- Старши инспектор по приходите.

На 18.02.2011 година Д. Д. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите издала обжалвания Ревизионен акт №20001008741, с който установила задълженията на ревизирия данъчен субект по видове и по периоди ,подробно посочени в него.

Ревизионният акт и заповедта за определяне на компетентен орган са връчени лично срещу подпис на управителя на ревизирия данъчен субект на 31.05.2011 година.

На 13.06.2011 година дружеството жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция”ОУИ” срещу съставения ревизионен акт.

Между жалбоподателя и Директор на Дирекция”ОУИ” е сключено споразумение за удължаване на срока, като същият е съответно продължен с три месеца.

На 14.11.2011 година,Директор на Дирекция”ОУИ” изменил обжалвания ревизионен акт в частта по ЗДДС подробно посочен в решението и оставил без разглеждане жалбата на дружеството жалбоподател в частта на останалите установените задължения по ЗДДС, и потвърдил обжалвания ревизионен акт в останалата част. Решението е връчено лично срещу подпис на управителя на ревизирия данъчен субект на 18.11.2011 година.

Приложени са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства , описани в един брой папки приложения.

По делото е назначена , изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза.В заключението си вещото лице е посочило, че не открило нито един от доставчиците на адресите за кореспонденция и не е извършило проверка в счетоводството им, при което не се съдържат никакви доказателства за техническа материална и кадрова обезпеченост, позволяващи им да осъществят доставките,няма извлечение от регистрите и изобщо не са представени никакви доказателства.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №[ЕГН]/11.03.2011 година,е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП-С.-град-Д. Д. Д. ,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-град-Началник-сектор”Ревизии”,в Дирекция”ДОК”на ТД на НАП- С.-град В. С. М. със Заповед №К100874/22.12.2010 година е определила за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор, а и от приложенияте по делото писмени

доказателства се установява, че лицето - Д. Д. Д. заема длъжността - Главен инспектор по приходите към ТД на НАП - С.- град. Наред с това, отново между страните няма спор, а на съда е служебно известен фактът, че, че лицето В. С. М. заема длъжността - Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "ДОК" при ТД на НАП - С.- град.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 ДОПК задължителни реквизити - името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, играещ ролята на мотиви. В тази насока, абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.

При издаването му, органът по приходите е допуснал нарушение на процесуално-правните разпоредби, но същото не е съществено и не може да доведе до незаконосъобразност на ревизионния акт. Тъй като първоначално определеният срок от три месеца за приключване на ревизионното производство се е оказал недостатъчен, органът, възложил ревизията с нова заповед за възлагане удължил срока за приключване на ревизионното производство с още два месеца, вместо с един, съгласно разпоредбата на чл.113 ДОПК, но това нарушение според трайно установената практика на ВАС не е съществено и засяга представените доказателства, но няма пречка същите да бъдат събрани и по-късно, даже и в съдебното производство.

При издаването на ревизионния акт, органът по приходите е спазил и материално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е видно, че първият доставчик [фирма] за данъчен период месец 07.2009 година е издал в полза на жалбоподателя фактури с №32/09.07.2009 година с предмет на доставката - Стоки по договор с данъчна основа 112500 лева с ДДС 22500 лева, №33/13.07.2009 година с данъчна основа стока по договор с данъчна основа 894400 и ДДС в размер на 17880 лева. В хода на ревизионното производство този доставчик не е открит на посочения адрес за кореспонденция, като за целта са извършени две посещения, обективирани в протоколи. Искането за представяне на доказателства до този доставчик е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, като наред с това е поставено съобщение по реда на чл.32 от ДОПК / поставено на 17.09.2010 година и свалено на 04.10.2010 година. И в хода на съдебното производство, този доставчик не е намерен на адресите за кореспонденция/факт, установяващ се от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено/. Нито в хода на ревизионното нито, в хода на съдебното производство, жалбоподателят ангажира доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките. Не се представиха никакви договори за наличие на договорни отношения между страните, доказателства за стоките/които в посочените фактури не са конкретизирани нито по вид, количество, стойност, единична цена, доказателства за транспортирането им, разплащане, начисляване на данъка от страна на доставчика, нито пък са представени Справки-декларации за съответния период, как са осчетоводени от този доставчик фактурираните доставки. Издаването на данъчни

фактури от този доставчик само по себе си не означава реално осъществена доставка, тъй като фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва определени правни последици. Представените фактури не отговарят на изискванията на Закона за счетоводството за натурално и стойностно изражение на стопанската операция - в тях липсва както посочване на бройките и вида на стоките, така и единичната им стойност, нито пък по кой договор са отнасят/ при казаното по-горе такъв договор не е представен. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на жалбоподателя, че и при новия ЗДДС, и при стария, въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение. За да възникне правото на данъчен кредит за лицето-получател по съответната доставка, то следва да са налице всички предвидени в закона условия, а липсата на което и да е от тях води до отказване право на данъчен кредит по тези процесни фактури. Твърдението на жалбоподателя, че за ад възникне право на данъчен кредит за получателя на доставката е достатъчно той да има издадена данъчна фактура, в която начисленият ДДС следва да бъде посочен на отделен ред, е неоснователно и влиза в противоречие с волята на законодателя - най-вече разпоредбите на чл.68 от ЗДДС, в който са посочени изрично предпоставките за признаване на данъчен кредит и отсъствието на която и да а от тях/ а в случая на повече от една от тях/, води до отказване право на данъчен кредит, какъвто е процесният случай и съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит в общ размер на 40 380 лева по двете фактури.

От събраните доказателства се установява, че вторият доставчик "Ф. И." ЕООД е издал в полза на жалбоподателя фактури с №80/09.06.2009 година с предмет-реклама по договор с данъчна основа 53500 лева и ДДС в размер на 10 700 лева, №1...50/01.07.2009 година с предмет реклама по договор с данъчна основа 4500 и ДДС в размер на 9000 лева, №1...5/20.10.2009 година с предмет на доставката услуга с данъчна основа 16000 и ДДС в размер на 3200. И в хода на ревизионното, и в хода на съдебното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, нито пък е открит представител за проверка в счетоводството му относно реалността на доставките. Отново не се представиха никакви доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките. Посочените като предмет на фактурите-реклама по договор и услуги, изобщо нито са конкретизирани по вид, количество, стойност, а предметът услуга-изобщо не ясно какъв характер има. Не се представиха нито договори за наличие на договорни отношения между жалбоподателя и доставчика, доказателства в какво се е изразила рекламата, реално ли е осъществена тя и то кога, има ли превъзлагане на услугите от доставчика и въобще кой е извършил така посочените и фактурирани доставки- нито се съдържа информация в какво се е осъществила рекламата, кой я е излъчил/ ако е по телевизията, продължителност на рекламата, не се представи и рекламен продукт/ на технически носител, доказателства за предоставените от жалбоподателя рекламни материали за послужване на извършване на рекламата. Фактът, че този доставчик е включил процесните фактури в Справките декларации за съответния данъчен период/ който се потвърждава не само от събраните в хода на ревизионното производство доказателства, но и от заключението на вещото лице, не може да доведе до реалност на доставките. Наред с

това, липсват каквито и да било доказателства за заплащане от страна на жалбоподателя с този доставчик. И тук издаването на данъчни фактури, без да е осъществена реална доставка, не може да доведе до признаване право на данъчен кредит, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на такъв в размер на 35 700 лева.

От доказателствата по делото се установява, че вторият доставчик [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактура с № 3...8/17.02.2010 година с предмет на доставката- стока с данъчна основа 400 000 лева и ДДС в размер на 80 000 лева, фактура с №3...9/22.02.2010 година с предмет- доставка на стоки с данъчна основа 410 000 лева и ДДС в размер на 82 000 лева, фактура №3...10/24.02.2010 година с предмет доставка стока с данъчна основа 390 000 лева и ДДС в размер на 78 000 лева/ общ размер на претендирания от лицето данъчен кредит е в размер на 240000 лева. В хода на ревизионното производство е извършена проверка на правоприемника на този доставчик [фирма]. В хода на ревизионното производство този доставчик не е открит на посочения адрес за кореспонденция, като за целта са извършени две посещения, обективирани в протоколи. Искането за представяне на доказателства до този доставчик е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, като наред с това е поставено съобщение по реда на чл.32 от ДОПК / И в хода на съдебното производство, този доставчик не е намерен на адресите за кореспонденция/ факт, установяващ се от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено/. Нито в хода на ревизионното нито, в хода на съдебното производство жалбоподателят ангажира доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките. Не се представиха никакви договори за наличие на договорни отношения между страните, доказателства за стоките/ които в посочените фактури не са конкретизирани нито по вид, количество, стойност, единична цена, доказателства за транспортирането им, заплащане, начисляване на данъка от страна на доставчика, нито пък са представени справки декларации за съответния период, как са осчетоводени от този доставчик фактурираните доставки. Издаването на данъчни фактури от този доставчик само по себе си не означава реално осъществена доставка, тъй като фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва определени правни последици. Представените фактури не отговарят на изискванията на Закона за счетоводството за натурално и стойностно изражение на стопанската операция- в тях липсва както посочване на бройките и вида на стоките, така и единичната им стойност, нито пък по кой договор се отнася/ при казаното по- горе такъв договор не е представен. С оглед на това съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези 3 процесни фактури в общ размер на 24000 лева.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира обжалвания ревизионен акт за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161, ал.1 ДОПК, на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 6771 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] срещу Ревизионен акт №20001008741/18.02.2011 година, потвърден с Решение №2032/14.11.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”.

ОСЪЖДА [фирма] гр.С. да заплати на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ”ОУИ”ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 6771 лева.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: